Fantoompijn

In een eerste reactie op de uitslag van het referendum voelde Herman Van Rompuy de Brexit aan als fantoompijn, en inderdaad, scheiden doet lijden. Iets of iemand die er niet meer is kan een groot gemis veroorzaken, een latent onbepaald ongemak, een soort zeurende knagende pijn, zeker als er een zeer intense band is geweest in de periode voorafgaand aan het definitieve afscheid.

Ze vroeg zich af waar hij nu zou zijn. Zou hij zijn thuis gevonden hebben in een ander gezin? Misschien was hij nu wel op een schip, op weg naar Afrika of misschien wel Indië. Zou hij haar volledig uit zijn geheugen gewist hebben?

Ze herinnerde zich nog goed hun eerste kennismaking. Het was een zonnige woensdag in maart kort na de middag. Ze had het toen erg druk gehad want er moest nog voor zes uur een projectvoorstel klaargestoomd worden, en er was nog een belangrijke POC vergadering waar ze niet afwezig kon blijven. Ze had hem dus wat aan zijn lot overgelaten die eerste namiddag, maar ze was vastbesloten dat in de volgende dagen ruimschoots goed te maken, en dat had ze ook gedaan. Ze had het grootste deel van de rest van de week uitgetrokken voor een grondige kennismaking.

In feite was het al veel eerder begonnen. Ze had hem via een internetsite leren kennen en als ze zijn profiel mocht geloven voldeed hij helemaal aan haar verwachtingen. Via de virtuele snelwegen had ze al zijn eigenschappen, goede en minder goede, tegen elkaar afgewogen en na heel wat geklik was het alsof ze hem al een beetje kende. Altijd voorzichtig zijn want die websites zijn toch allemaal gepimpte *glamour and make-believe*. De schoenen die ze op deze manier besteld had, had ze ook moeten terugzenden. Dus, hem in de echte wereld leren kennen en aanraken, was *the proof of the pudding*.

In het begin was het verkennen en het testen of al zijn virtuele profiel-beloften wel correspondeerden met de realiteit, voor haar een nog onwennig, wat aarzelend aftasten geweest. Natuurlijk had hij zijn eigen regels en beperkingen. Hij was een nagenoeg onbeschreven blad maar de lijntjes waartussen je kon schrijven waren wel getrokken en de marge was eindig. Weliswaar een marge breed genoeg zodat Fermat er het bewijs van zijn stelling wellicht kwijt zou hebben gekund, maar wel beperkt. Ze voelde het meteen: ze zou hem volledig naar haar hand kunnen zetten want hij reageerde meegaand en soepel op al haar verzoeken. Samson leek haar een koosnaam die perfect bij hem paste.

Maar hij was nog zo ontzettend maagdelijk! Haar eerste verzoeken waren op totale onkunde van zijn kant gestoten. Hij moest allereerst de nodige kennis opdoen en dat stelde haar ongeduldige natuur sterk op de proef. Maar hij leerde snel, hoewel hij regelmatig een totale black-out kreeg tijdens het proces, was het uiteindelijk allemaal goed gekomen.

Zijn soepelheid, aanpassingsvermogen, precisie, en zijn enorm geheugen vormden zijn sterke aantrekkingskracht voor haar. Ze vertrouwde hem ook informatie toe waar ze normaal gesproken voorzichtig mee omsprong. Dat was zijn zwakke punt. Kon ze hem daarmee wel voldoende vertrouwen? Hij kwam natuurlijk met al haar relaties in contact, maar er waren ook vele contacten daarbuiten waar ze niet altijd weet van had. En er waren zeker zaken waarvan ze niet wou dat ze aan onbevoegden zouden worden meegegeven. Dergelijke dingen had ze dan ook maar aan hem meegedeeld nadat ze een code, zeg maar een

paswoord, hadden afgesproken om die info extra te beschermen.

Vijf jaar had hun relatie stand gehouden. Ze kende hem na een tijd van binnen en van buiten, zijn kwaaltjes en zijn hebbelijkheden. Hij wist ongeveer alles over haar wat er over haar te weten was. Hij ging mee naar kantoor en het lab, en hij bleef in haar buurt als ze een zeldzame avond vrij was en lui op de bank bij een zoutloos tv programma zat in te dommelen. Ook was hij een trouwe reisgezel als ze de wereld afdweilde om op congressen over haar onderzoek te vertellen. Op de luchthaven kreeg hij altijd een speciale security behandeling.

Maar hoe hip en mee-met-zijn-tijd hij ook was bij hun eerste ontmoeting, hij kon de steeds versnellende evolutie niet bijhouden. De maatschappij stelde steeds maar hogere eisen die hij niet altijd meer kon inlossen. Dat was een van zijn slechtere eigenschappen die ze wel van in het begin had ingecalculeerd: hij verouderde zeer snel. Een ander minpunt was dat hij regelmatig, eigenlijk quasi dagelijks, aan het infuus moest om nieuwe krachten op te doen. Dat was niet te vermijden. Zijn onrustige natuur, voortdurend op zoek naar informatie en de verwerking daarvan vergde veel van zijn energie.

En vorige week was het dan zo ver, toevallig ook op een woensdag. Ze wist dat dit moment er ooit zou aankomen. Het afscheid was onvermijdelijk, maar het stemt toch altijd een beetje droef en het is toch altijd een beetje pijnlijk. Een nieuwe laptop was in haar leven gekomen. Even aanpassen en wennen in het begin is niet uit te sluiten. Hoe fel ze zich soms geërgerd had aan Samson, aan zijn traagheid op het einde, zijn geswap met beperkt werkgeheugen, zijn verzwakkende batterij, zijn lage schermresolutie, zijn overgewicht, toch miste ze zijn vertrouwde aanwezigheid, als een lichaamsdeel dat er niet meer is.

Adhemar